

Arrest

nr. 197 742 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2017 met referentienummer 72011.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 28 januari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef M.E.K.

Op 24 juli 2017, met kennisgeving op 28 juli 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag v van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2017 werd ingediend door:

Naam: E.K. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1983

Geboorteplaats: Midar

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.01.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. E.K.M. (...), geboren op (...).1971, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...

' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene heeft naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag volgende stukken heeft voorgelegd:

- *Attestation administrative n°1739 en n°1738 dd. 5.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in Marokko woonachtig zijn te 'Hay Itahriouen Midar Driouch'. Echter, dit attest vermeldt geen data, en er blijkt dan ook niet uit in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 5.04.2002 in ons land gedomicilieerd is; voordien was hij woonachtig in Nederland. Betrokkene woont sedert november 2006 in België. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- *Attestation administrative n°1763 dd. 5.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen werk of inkomsten had. Dit gegeven is op zich nog niet van aard het bewijs te kunnen leveren dat betrokkene in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.*
- *Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016 n°2530 dd. 6.09.2016 : uit dit stuk zou moeten blijken dat betrokkene niet onderworpen is aan de inkomstenbelasting op onroerend goed,*

aan plaatselijke belastingen en aan belasting op gemeentediensten in het rechtsgebied van Driouch en in het rechtsgebied van het Koninkrijk Marokko : dit attest stelt uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene zelf. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien dit attest niet wordt ondersteund door overige bewijskrachtige stukken, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Uit de ontvangen documenten blijkt immers nergens dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine financiële en of materiële steun ontving van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien zodat niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond ten aanzien van de referentiepersoon in het herkomstland of land van origine.

- *Jaaropgaaf 2016 UWV (referentiepersoon en derde); Specificatie arbeidsongeschiktheidsuitkering UWV dd. 6.01.2017, 17.02.2017 en 17.03.2017 (referentiepersoon en derde); Attest RVA dd. 13.03.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 10/2013 geen uitkeringen meer ontving*
- *Attesten OCMW Antwerpen dd. 13.03.2017 en 14.03.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- *Eén foto dd. 18.04.2017: Enerzijds kan er niet opgemaakt worden waar en wanneer deze foto genomen werd, anderzijds toont louter het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon samen op de foto staan niet aan dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van zijn neef. Evenmin blijkt hieruit dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 25.02.2017 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De voorgelegde foto doet hier geen afbreuk aan. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor zijn aankomst in België "ten laste" was van zijn neef of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Betrokkene

maakt geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon en slaagde er niet in het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden aan te tonen. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de neef ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn neef, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld. Aldus wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aangetoond. Moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken kunnen betrokkene in staat stellen om in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en de overige in België aanwezige familieleden derwijze dat de familiale banden behouden blijven. Tot slot heeft betrokkene niet kenbaar gemaakt dat hij gezondheidsproblemen kent. Hij heeft geen kind.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Het middel, zoals geformuleerd in de synthesememorie, luidt als volgt:

“(…)

Waar verwerende partij stelt dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-referentiepersoon, kan gemeld worden dat verzoekers raadsman een inventaris der stukken heeft opgesteld en mee overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, die het op zijn beurt naar verwerende partij overmaakt. In deze inventaris die thans in bijlage werd gevoegd, staat heel precies alles duidelijk weergegeven inzake het deel uitmaken van het gezin van de EU burger. Zo blijkt uit alle bijgebracht objectieve stukken dat verzoeker en zijn oom steeds op hetzelfde adres woonachtig zijn en aldaar een gezin vormen. Thans in België zetten verzoeker en diens oom het gezinsleven (lees: huishouden) verder op hetzelfde adres in België. Minstens dienen de bijgebrachte stukken aan te tonen dat zij in Marokko een huishouden vormen of alleszins hebben gevormd in het land van herkomst conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Eveneens kan gemeld worden dat verzoeker de mening van verweerder niet kan volgen inzake de bijgebrachte documenten van de Marokkaanse belastingadministratie dat moet dienen als bewijs van onvermogen. Immers, dat document « attestation de revenu global impose au titre de l'année 2016 n°2530 dd. 06/09/2016 », vermeld inderdaad dat het “zogezegd afgeleverd is op verzoek van betrokkene, die een verklaring op eer zou hebben afgelegd”. Verwerende partij gaat er dan onmiddellijk vanuit dat het bijgebrachte document een gesolliciteerd karakter zou hebben. Deze houding is niet juist. Uit de bestreden beslissing blijkt kortom dat verzoeker – volgens verwerende partij – niet zou hebben aangetoond dat hij onvermogen is in het land van herkomst. Verwerende partij verwijst hier naar een vermelding in het attest van onvermogen, waaruit dan verwerende partij ten onrechte afleidt dat verzoeker een “verklaring op eer” zou hebben afgelegd. De zienswijze van verwerende partij faalt in feite en in rechte.

Als men het bewuste attest van onvermogen van verzoeker naderbij zou bestuderen komt men tot een totaal andere conclusie dan verwerende partij. Immers, de passage naar dewelke verwerende partij verwijst is de volgende:

“Attestation délivrée à l'intéressé, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit.”

Uit deze passage leidt verwerende partij ten onrechte af dat verzoeker een “verklaring op eer” zou hebben afgelegd. Dit is geenszins het geval. Verzoeker heeft een fiscaal attest van Marokko bijgebracht (volledig gelegaliseerd en afgestempeld) waaruit blijkt dat de belastingadministratie vastgesteld heeft dat verzoeker niet belastbaar is, aangezien hij onvermogen is.

*Immers, hier gaat het om een attest afgeleverd door een belastinginspecteur, nadat men het dossier van verzoeker onderzocht heeft. Bijkomend kan gemeld worden dat indien het zou gaan om een “verklaring op eer” – *qoud non in casu* -, dan had men minstens de DATUM van het afleggen van de “verklaring op eer” moeten vermelden. Bij nader onderzoek van het attest van onvermogen van verzoeker blijkt*

duidelijk dat er GEEN DATUM is waarop de vermeende “verklaring op eer” door verzoeker zou zijn afgelegd. De passage waarvan sprake, is echter slechts een onderdeel van een standaardformulier van de belastingadministratie die zij – indien zij daar gebruik van maken – invullen. Het is toch frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij alles probeert om een weigeringsreden te vinden, hoewel deze zelfs tegen de feiten ingaat. Verzoeker heeft een objectief attest van onvermogen voorgelegd waaruit zijn onvermogen blijkt.

(...)

Om al redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.2. De verwerende partij stelt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

(...)

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partij weigerde met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij slaagde er immers niet in aan te tonen dat zij aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Verzoekende partij diende op 28.01.2017 een gezinsherenigingsaanvraag op basis van art. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in.

Laatstgenoemd artikel bepaalt:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Terwijl art. 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoekende partij stelt in haar inleidend verzoekschrift geheel terecht vast dat uit voormelde artikelen volgt dat zij ofwel dient aan te tonen van in het land van herkomst en tot op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon, ofwel van in het land van herkomst en tot op heden deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

Verzoekende partij vervolgt dat zij zou hebben aangetoond in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de Unieburger en verwijst hiervoor naar de door haar aan verweerder overgemaakte stukken.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekende partij de Raad blijkt uit te nodigen een nieuwe feitelijke beoordeling van de door haar overgemaakte stukken te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling echter niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepalingen gestelde voorwaarden van het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geheel terecht, op basis van alle elementen van het dossier, besloten dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden voldoet om te genieten van een recht op verblijf in haar hoedanigheid van ander familielid van een Unieburger.

Verzoekende partij betwist niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris alle door haar overgemaakte documenten in rekening heeft gehouden bij zijn oordeel over de bestreden beslissing. Zij verwijst slechts opnieuw naar de door haar overgemaakte stukken om te stellen dat hieruit zou blijken dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris, kan uiteraard niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing geheel onbesproken laat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde geheel terecht vast dat het 'Attestation Administrative n° 1739 en n° 1738 dd.05.09.2016' geen melding maakt van enige data gedurende dewelke verzoekende partij en de referentiepersoon op het in voormeld document vermelde adres zouden verbleven hebben. De gemachtigde van de Staatssecretaris diende dan ook vast te stellen dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in het land van herkomst wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan niet worden afgeleid dat zij effectief samen met dhr. M.E.K. (...) in Marokko gewoond zou hebben én deel uitgemaakt zou hebben van zijn gezin.

De gemachtigde merkt verder op dat de referentiepersoon sedert 05.04.2002 in België gedomicilieerd is en ervoor in Nederland woonde. Verzoekende partij woont sedert november 2006 in België en werd pas op 25.02.2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd. Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig beweren dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

De enkele foto die verzoekende partij overmaakte, volstaat evenmin om aan te tonen dat zij in het land deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besloot dan ook terecht dat verzoekende partij niet aantoonde van in het land van herkomst deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekende partij weerlegt de motieven van de gemachtigde niet.

Voorts uit verzoekende partij kritiek op de motieven van de gemachtigde omtrent het 'Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016 n° 2530 dd. 06.09.2016'.

Verweerder laat gelden dat voormeld document uitdrukkelijk bepaalt dat het werd afgegeven op vraag van verzoekende partij op basis van haar "déclaration sur l'honneur pour servir et valoir ce que de droit". Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden als zou de gemachtigde onterecht besloten hebben dat dit document louter werd opgesteld op basis van verklaringen van de verzoekende partij zelf. Nergens uit het voorgelegde document kan worden afgeleid dat de Marokkaanse autoriteiten de beweringen van verzoekende partij zouden gecontroleerd hebben.

Daar verzoekende partij enkel dit attest voorlegde, zonder andere bewijskrachtige stukken, besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht dat dit document niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij onvermogen is.

De gemachtigde merkt hierbij op dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekende partij van in het land van herkomst financiële of materiële steun van de referentiepersoon ontving. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet aan te tonen dat zij van in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat niet duidelijk zou zijn wat de juridische grondslag is om te besluiten dat er geen afdoende bewijs van onvermogen is geleverd, laat verweerder gelden dat dergelijke grondslag niet bestaat. Verweerder herhaalt dat bewijsregeling van de voorwaarden van art. 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet nader geregeld zijn en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om dit oordeel te vellen.

Voor zoveel als nodig laat verweerder nog gelden dat de bestreden beslissing op basis van art. 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet werd genomen, die uitdrukkelijk vereisen dat verzoekende partij ten laste van de referentiepersoon dient te zijn. Voormelde artikelen vormen dan ook de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, waarvan zij de schending aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalde:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 28 januari 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar in België verblijvende neef (oom volgens de verzoekende partij), waarvan de nationaliteit de Nederlandse is volgens de verwerende partij of de Spaanse is volgens de verzoekende partij. Het administratief dossier brengt geen duidelijkheid aangaande de nationaliteit van de referentiepersoon. Het feit dat het een Unieburger betreft staat evenwel niet ter discussie.

Per brief van eveneens 28 januari 2017 werd aan de verzoekende partij eveneens meegedeeld dat zij nog niet alle documenten heeft bezorgd aan het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen. Er wordt verwezen naar de bijlage 19ter die vermeldt welke documenten nog dienen te worden overgemaakt binnen welke termijn - namelijk tot 28 april 2017 - en de brief verduidelijkt hoe dit dient te gebeuren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij per email op het correcte adres 14 stukken met een inventaris overmaakte aan de bevoegde stadsdienst. In de email verduidelijkt de advocaat van de verzoekende partij dat het de ontbrekende stukken in het dossier betreffen. Het administratief dossier bevat een uitprint van deze email, waarop de titels van de gevoegde documenten te lezen staan. Verder blijkt dat de genoemde dienst op 5 mei 2017 een email stuurde naar de verwerende partij waarin wordt gesteld *“In bijlage vindt u de ontbrekende documenten van betrokkene.”*

De verwerende partij weigert een verblijfskaart toe te kennen aan de verzoekende partij daar zij meent dat niet is aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarde van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, namelijk dat niet is aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar neef. De verwerende partij concludeert als volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 25.02.2017 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De voorgelegde foto doet hier geen afbreuk aan. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

Met betrekking tot het attest van 5 september 2016 motiveert de verwerende partij: *“Attestation administrative n°1739 en n°1738 dd. 5.09.2016 waaruit zou moeten blijken dat zowel betrokkene als de referentiepersoon in Marokko woonachtig zijn te 'Hay Itahriouen Midar Driouch'. Echter, dit attest vermeldt geen data, en er blijkt dan ook niet uit in welke perioden zowel betrokkene als de referentiepersoon al dan niet gelijktijdig op dit adres woonachtig waren. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon sedert 5.04.2002 in ons land gedomicilieerd is; voordien was hij woonachtig in Nederland. Betrokkene woont sedert november 2006 in België. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

Met betrekking tot het attest van 6 september 2016 motiveert de verwerende partij verder: *“Attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2016 n°2530 dd. 6.09.2016 : uit dit stuk zou moeten blijken dat betrokkene niet onderworpen is aan de inkomstenbelasting op onroerend goed, aan plaatselijke belastingen en aan belasting op gemeentediensten in het rechtsgebied van Driouch en in het rechtsgebied van het Koninkrijk Marokko : dit attest stelt uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer vanwege betrokkene zelf. Gelet dat het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten en gezien dit attest niet wordt ondersteund door overige bewijskrachtige stukken, kan het niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Uit de ontvangen documenten blijkt immers nergens dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst of origine financiële en of materiële steun ontving van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien zodat niet is aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond ten aanzien van de referentiepersoon in het herkomstland of land van origine.”*

De verzoekende partij voert aan dat uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij met haar neef steeds een gezin heeft gevormd in Marokko, dat zij dit gezinsleven verderzetten in België en dat het attest van onvermogen geenszins een gesolliciteerd karakter heeft nu het een fiscaal attest betreft opgesteld door een belastinginspecteur na onderzoek van haar dossier, waarbij het bovendien geen datum vermeldt van een vermeende verklaring op eer.

Om te kunnen nagaan of de verwerende partij correct tot hogergenoemde gevolgtrekkingen kwam, is het noodzakelijk dat de Raad kan beschikken over de genoemde stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht, *quod non in casu*.

De Raad dient te beschikken over het volledige administratief dossier, met inbegrip van alle stukken en aanvullingen, teneinde te kunnen nagaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft geweigerd. Deze stukken ontbreken evenwel in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier, dat enkel de aanvraag en de in het kader daarvan voorgelegde documenten bevat doch niet de op 27 april 2017 door de verzoekende partij overgemaakte aanvullingen, waaronder onder meer blijkens de titels van de documenten verschillende attesten van woonst en het attest van onvermogen, documenten die door de verwerende partij worden aangegrepen om de aanvraag te weigeren. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU